

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania D. K.
przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego
o prawo do renty rodzinnej z ubezpieczenia społecznego rolników,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 24 kwietnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 lutego 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje adwokatowi J. J. od Skarbu Państwa - Sądowi Apelacyjnego w [...] kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) powiększoną o bieżącą stawkę podatku od towarów i usług tytułem kosztów pomocy prawnej świadczonej z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 lutego 2017 r. Sąd Apelacyjny w [...], Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację D. K. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w C. z dnia 6 kwietnia 2016 r., którym oddalono jej odwołanie od decyzji Prezesa Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego w przedmiocie odmowy prawa do renty rodzinnej z ubezpieczenia społecznego rolników.

Sąd drugiej instancji oddalił apelację na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (jednolity tekst: Dz.U.

z 2017 r., poz. 2336) w związku z art. 70 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887; dalej „ustawa o emeryturach i rentach”) po ustaleniu, że małżonkowie D. i B. K. nie pozostawali we wspólności małżeńskiej i od 20 lat przed śmiercią męża nie istniała między nimi więź materialna i duchowa. Ubezpieczona opuściła męża i dwóch synów, wyprowadzając się do matki, a następnie do konkubenta, z którym deklarowała pozostawanie w nieformalnym związku.

Skarga kasacyjna ubezpieczonej została oparta na podstawie naruszenia art. 29 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników, art. 70 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach, art. 23, 31, 56, 58, 60, 6³ i 130 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego oraz art. 365 § 1 k.p.c.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca wskazała na przyczynę kasacyjną ujętą w art. 389⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., posługując się zarzutem nieprawidłowej wykładni art. 70 ust 3 ustawy o emeryturach i rentach, opartym na stwierdzeniu, że z przepisu tego nie wynika wykluczenie uprawnienia do renty rodzinnej małżonki niepozostającej w pożyciu z mężem. Przeciwnie, zgodnie z tym przepisem, „małżonka rozwiedziona lub wdowa, która do dnia śmierci męża nie pozostawała z nim we wspólności małżeńskiej, ma prawo do renty rodzinnej, jeżeli oprócz spełnienia warunków określonych w ust. 1 lub 2 miała w dniu śmierci męża prawo do alimentów z jego strony ustalone wyrokiem lub ugodą sądową”. Przedstawiła, że na podstawie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 maja 2014 r., sygn. akt SK 61/13 (Dz.U. z 2014 r., poz. 683) przepis ten utracił moc z dniem 26 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają

wniesioną skargę. Powołanie się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga zatem wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów, widocznej *prima facie*, mającej - przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej - charakter oczywisty (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.).

Bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań jest jasne, że podstawa kasacyjna nie uzasadnia uwzględnienia skargi, a uzasadnienie wniosku ubezpieczonej o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie daje podstaw do jej oceny jako oczywiście uzasadnionej.

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), przyznawszy pełnomocnikowi skarżącej koszty pomocy prawnej świadczonej z urzędu.